

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 14C/96/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712206324
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ľudmila Ostrolucká
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6712206324.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou Mgr. Ľudmilou Ostroluckou, v právnej veci žalobcu W. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom ul. XX. M. XXXX/X, XXX XX P., bývajúceho na adrese G. XX/X, XXX XX X., štátne občianstvo: SR, právne zastúpeného Mgr. Ing. Pavlom Korytárom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Sladovnícka 13, 917 01 Trnava, IČO: 37 994 018, proti žalovanému W. W. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. B. D. XXX/X, XXX XX J., bývajúcemu na adrese I. 7, G., XXX XX X., štátne občianstvo: SR, právne zastúpenému AK Dlhopolec s.r.o., so sídlom Nám. SNP 27, 960 01 Zvolen, IČO: 36 867 306, o zaplatenie 4.420,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu v časti o zaplatenie úrokov z pôžičky vo výške 7 % ročne zo sumy 2.420,- Eur od 19. 12. 2010 do 20. 04. 2011 z a m i e t a .

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou zo dňa 13. 10. 2011, ktorá bola doručená Okresnému súdu Trnava dňa 18. 10. 2011 domáhal voči žalovanému zaplatenia 4.420,- Eur s úrokom vo výške 0,2 % denne zo sumy 1.000,- Eur od 06. 12. 2010 do zaplatenia, s úrokom vo výške 80,- Eur, s úrokom vo výške 0,2 % denne zo sumy 3.000,- Eur od 19. 12. 2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 1.000,- Eur od 06. 12. 2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 420,- Eur od 29. 12. 2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 3.000,- Eur od 19. 12. 2010 do zaplatenia, so zmluvnou pokutou 0,2 % denne zo sumy 1.000,- Eur od 06. 12. 2010 do zaplatenia, so zmluvnou pokutou 0,2 % denne zo sumy 420,- Eur od 29. 12. 2010 do zaplatenia, so zmluvnou pokutou 0,2 % denne zo sumy 3.000,- Eur od 19. 12. 2010 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 21. 10. 2010 bola medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o pôžičke podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „zmluva I.“). Na základe zmluvy I. požičal žalovanému sumu vo výške 1.000,- Eur, keď žalovaný sa zaviazal požičanú sumu vrátiť spolu s dohodnutým úrokom. Pre prípad nesplnenia záväzku žalovaného riadne a včas sa účastníci dohodli na výške úroku z omeškania a na zmluvnej pokute. Dňa 02. 11. 2010 bola medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o pôžičke podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „zmluva II.“). Na základe zmluvy II. požičal žalovanému sumu vo výške 420,- Eur, keď žalovaný sa zaviazal požičanú sumu vrátiť spolu s dohodnutým úrokom. Pre prípad nesplnenia záväzku žalovaného riadne a včas sa účastníci dohodli na výške úroku z omeškania a na zmluvnej pokute. Dňa 22. 11. 2010 bola medzi ním ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o pôžičke podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „zmluva III.“). Na základe zmluvy III. požičal žalovanému sumu vo výške 3.000,- Eur, keď žalovaný sa zaviazal požičanú sumu vrátiť spolu s dohodnutým úrokom. Pre prípad nesplnenia záväzku žalovaného riadne a včas sa účastníci dohodli na výške úroku z omeškania a na zmluvnej pokute. Žalovaný do dnešného dňa neuhradil ani z jednej z

uvedených zmlúv ani jednu splátku. Neuhradením požičaných súm spolu s príslušenstvom spôsobom a v rozsahu dohodnutom v zmluvách sa žalovaný dostal do omeškania podľa nasledovného prehľadu: 1. dňa 06. 12. 2010 v sume 1.000,- Eur zo zmluvy I. (uplynutím 14. dňa omeškania so zaplatením prvej splátky, ktorá bola splatná dňa 20. 11. 2010 (čl. II bod 4 zmluvy) sa stal splatný celý dlh (čl. II bod 6 zmluvy) dňa 05. 12. 2010; žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením celého dlhu deň nasledujúci po zosplatnení celej sumy pôžičky), 2. dňa 29. 12. 2010 v sume 420,- Eur zo zmluvy II. (uplynutím 7. dňa omeškania so zaplatením dlžnej sumy, ktorá bola splatná dňa 20. 12. 2010 (čl. II bod 4 zmluvy) sa stal splatný celý dlh (čl. II bod 5 zmluvy) dňa 28. 12. 2010; žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením celého dlhu deň nasledujúci po zosplatnení celej sumy pôžičky), 3. dňa 19. 12. 2010 v sume 3.000,- Eur zo zmluvy III. (uplynutím 14. dňa omeškania po zaplatení prvej splátky, ktorá bola splatná dňa 03. 12. 2010 (čl. II bod 4 zmluvy) sa stal splatný celý dlh (čl. II bod 6 zmluvy) dňa 18. 12. 2010; žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením celého dlhu deň nasledujúci po zosplatnení celej sumy pôžičky). Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania so splnením svojho peňažného záväzku, vznikol mu nárok i na zaplatenie úrokov z omeškania, keď s poukazom na kogentnú právnu úpravu podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z., v znení neskorších predpisov, si v konaní uplatnil úroky z omeškania vo výške 9 % ročne. S poukazom na aplikačnú prax súdov si uplatnil dohodnutý len úrok v rozsahu, v ktorom súdy výšku dohodnutých úrokov obvykle priznávajú, a to i napriek tomu, že sám nie je podnikateľom poskytujúcim pôžičky alebo úvery, peniaze požičal žalovanému ako známemu bez akéhokoľvek dokladovania schopnosti splniť si žalovaným svoje záväzky, peniaze požičiaval zo svojich našetrených peňazí, preto výška „odmeny za požičanie peňazí“ musela odzrkadľovať toto riziko. Z uvedených dôvodov si uplatnil zo zmluvy I. a zo zmluvy III. úroky vo výške 0,2 % denne (čomu zodpovedá ročný úrok 73 %) z istiny odo dňa omeškania do zaplatenia, zo zmluvy II. si uplatnil jednorazový úrok dohodnutý pevnou sumou 80,- Eur. Súčasne žalobou si uplatnil voči žalovanému i nárok na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty 0,2 % denne (čl. III bod 4 zmluvy I., čl. III bod 4 zmluvy II. a čl. III bod 4 zmluvy III.) z istiny odo dňa omeškania do zaplatenia. Navrhol tiež priznať trovy konania.

Na to žalobca podaním zo dňa 07. 11. 2011, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Trnava dňa 08. 11. 2011 procesne upravil žalobu tak, že žiadal aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 4.420,- Eur spolu s úrokom vo výške 7 % ročne zo sumy 1.000,- Eur od 06. 12. 2010 do zaplatenia, s úrokom vo výške 3,80 Eur, s úrokom vo výške 7 % ročne zo sumy 3.000,- Eur od 19. 12. 2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 1.000,- Eur od 06. 12. 2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 420,- Eur od 29. 12. 2010 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.000,- Eur od 19. 12. 2010 do zaplatenia, so zmluvnou pokutou 0,2 % denne zo sumy 1.000,- Eur od 06. 12. 2010 do zaplatenia, so zmluvnou pokutou 0,2 % denne zo sumy 420,- Eur od 29. 12. 2010 do zaplatenia, so zmluvnou pokutou 0,2 % denne zo sumy 3.000,- Eur od 19. 12. 2010 do zaplatenia, keď tiež si uplatnil i nárok na náhradu trov konania, keď toto procesné podanie označil ako čiastočné späťvzatie žaloby podľa § 96 Občianskeho súdneho poriadku, v spojení s § 172 ods. 6 Občianskeho súdneho poriadku, pretože žalobou žiadal vo veci rozhodnúť platobným rozkazom.

O žalobe žalobcu po procesnej úprave žaloby rozhodol Okresný súd Trnava platobným rozkazom č.k. 16Ro/187/2011-23 zo dňa 14. 11. 2011, ktorým žalobe žalobcu po procesnej úprave v celom rozsahu vyhovel. Okresný súd Trnava k tomuto platobnému rozkazu vydal i opravné uznesenie č.k. 16Ro/187/2011-26 zo dňa 07. 12. 2011, ktorým opravil výrok platobného rozkazu Okresného súdu Trnava č.k. 16Ro/187/2011-23 zo dňa 14. 11. 2011 v časti úrokov z omeškania tak, že ide o ročné úroky z omeškania, v ostatnom zostal platobný rozkaz nedotknutý.

Proti platobnému rozkazu č.k. 16Ro/187/2011-23 zo dňa 14. 11. 2011 podal včas odpor žalovaný, keď odpor odôvodnil vo veci samej, súčasne vrámci podania odporu vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Trnava na konanie v predmetnej veci.

Nakoľko proti platobnému rozkazu č.k. 16Ro/187/2011-23 zo dňa 14. 11. 2011 Okresného súdu Trnava žalovaný podal včas odpor, ktorý odôvodnil vo veci samej, zrušil sa tým zo zákona v celom rozsahu tento platobný rozkaz podľa § 174 ods. 2 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého, ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný v odpore vzniesol i námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Trnava na konanie v predmetnej veci, Okresný súd Trnava postúpil predmetnú vec, keďže posúdil námietku miestnej nepríslušnosti vznesenej žalovaným za dôvodnú na ďalšie konanie Okresnému súdu Zvolen prípisom č.k. 37C/13/2012-51 zo dňa 15. 02. 2012, keď následne vo veci ďalej konal Okresný súd Zvolen ako súd miestne príslušný na konanie.

Žalovaný v odpore zo dňa 27. 12. 2011, ktorý bol doručený ešte Okresnému súdu Trnava dňa 28. 12. 2011 uviedol, že považuje žalobu za neprijateľnú. Je pravdou, že žalobca uzatvoril s ním dňa 21. 10. 2010, dňa 02. 11. 2010 a dňa 22. 11. 2010 zmluvy o pôžičke, na základe ktorých sa žalobca zaviazal prenechať mu sumy vo výške 1.000,- Eur, 420,- Eur a 3.000,- Eur, pričom on sa zaviazal požičkané sumy žalobcovi vrátiť spolu s dohodnutým úrokom. V predmetných zmluvách o pôžičke, bez akýchkoľvek písomných dodatkov, boli však dohodnuté neprijateľné zmluvné podmienky odporujúce dobrým mravom, t.j. úrok z pôžičky niekoľkonásobne prevyšujúci priemernú úrokovú mieru z úverov obchodných bánk s ohľadom aj na krátke časové obdobie splnenia záväzku, konkrétne pri zmluve o pôžičke týkajúcej sa sumy 1.000,- Eur bol dohodnutý úrok 23,8 % za obdobie dvoch mesiacov, t.j. november 2010, december 2010, t.j. suma 238,- Eur, pri zmluve o pôžičke týkajúcej sa sumy 420,- Eur bol dohodnutý úrok predstavujúci sumu 80,- Eur za obdobie jedného mesiaca, t.j. december 2010, pri zmluve o pôžičke týkajúcej sa sumy 3.000,- Eur bol dohodnutý úrok 58 % za obdobie 5 mesiacov, t.j. dve splátky v decembri 2010, január 2011, február 2011, marec 2011, apríl 2011, t.j. suma 1.740,- Eur a neprijateľné podmienky v rozpore so zákonom dohodnutý (úrok z omeškania). S poukázaním na správanie sa žalobcu, t.j. snahu o získanie plnenia kvalifikovaného ako civilnoprávna úžera je možné skonštatovať, že žalobca využil tieseň a nepriaznivú finančnú situáciu, v ktorej sa v čase dohodovania zmlúv o pôžičke ocitol. Napríklad len v decembri 2010 mal splniť záväzok z jednotlivých zmlúv celkom vo výške 2.139,- Eur. Podľa jeho názoru, ak je miera zavinenia nedostačujúca pre trestnoprávny postih, ale osoba konajúca z okolností vedela alebo vedieť musela, že na druhej strane je osoba konajúca v tiesni, je neskúsená, rozumovo nevypelá, prípadne koná v rozrušení a túto okolnosť využila, ide o neplatnosť celého právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi, tzv. civilnoprávna úžera (rozsudok NS ČR 22Cdo 1993/2001). Pre prípad porušenia povinnosti splatiť riadne a včas pôžičku alebo jej časť si zmluvné strany dohodli v čl. III bod 4 jednotlivých zmlúv o pôžičke zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % denne, a to odo dňa porušenia povinnosti až do jej riadneho splnenia. Dohodnutá zmluva pokuta predstavuje neprimeraný postih vzhľadom na hodnotu záväzkovo-právnych vzťahov, tiež vzhľadom a skutočnosť, že žalobcovi tým nevznikla škoda, tiež vzhľadom na finančnú pozíciu, ktorú mal on pri uzatvorení jednotlivých zmlúv a o ktorej žalobca vedel. Pre prípad ročného omeškania by jej výška predstavovala takmer hodnotu prevzatých peňazí, t.j. pri sume 1.000,- Eur sumu 730,- Eur, pri sume 420,- Eur sumu 306,60 Eur, pri sume 3.000,- Eur sumu 2.190,- Eur. Primeranosť dohodnutej zmluvnej pokuty je potrebné posúdiť s prihliadnutím k celkovým okolnostiam úkonu, jeho pohnútkam a účelu, ktorý sledoval (rozsudok NS ČR 33Cdo 1371/2007). Žalobca mu nezaslal ani pokus o zmier, neprejavil záujem o mimosúdne riešenie sporu vzájomnou dohodou prostredníctvom mediácie alebo uzatvorením mimosúdnej dohody a tým predísť súdnemu konaniu spojenému s ďalšími nákladmi. Žiadal aby mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi len istinu 4.420,- Eur v dohodnutých splátkach na základe uzavretého splátkového kalendára, o trovách konania navrhol rozhodnúť tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Žalobca vo vyjadrení zo dňa 29. 03. 2012, ktoré bolo doručené ešte Okresnému súdu Trnava dňa 30. 03. 2012 k odporu žalovaného uviedol, že žalobou si neuplatňuje celú časť dohodnutých úrokov a úrokov z omeškania, ale len nárok na dohodnuté úroky z omeškania korešpondujúce najvyššej zákonom prípustnej výške a nárok na dohodnuté úroky vo výške akceptovanej aplikačnou praxou súdov. V časti, v ktorej si príslušenstvo uplatnených pohľadávok uplatňuje nie je (a ani nemôže byť) v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi, a preto jeho nárok je oprávnený. Akceptuje skutočnosť, že v čase uzatvárania zmlúv bol žalovaný zamestnaný. Bol to však žalovaný, ktorý ho vyhľadal a opakovane ho ako kolegu v práci požiadal o poskytnutie finančných prostriedkov. Žalovaný ho opakovane ubezpečoval, že mu požičkané peniaze dokáže bez problémov vrátiť z výplaty, koncoročných odmien, či trinásteho platu. Tiež to bol žalovaný, ktorý ho ubezpečoval, že má ďalší majetok, a to pozemky, pričom mu zaslal aj kópiu z listu vlastníctva. Ak by prijal názor žalovaného, že ak si niekto požičiava peniaze (pretože sám ich nemá dostatok na svoju osobnú potrebu), tak je v tiesni, tak potom dospeje sa k absurdným záverom a síce, že ipso facto by museli byť absolútne neplatné všetky zmluvy o pôžičke alebo zmluvy o úvere. Ako z emailovej komunikácie vyplýva, bol to žalovaný, ktorý navrhoval lehoty splatnosti pohľadávok. Ak preto niekto v dohodnutých záväzkovo právnych vzťahoch niečo využil, bol to

práve žalovaný, ktorý „využil“ jeho dôveru a ústretovosť ako kolegu v práci. Žalovanému nič nebránilo, aby v prípade svojej tvrdenej nepriaznivej finančnej situácie zodpovedne a šetrne narábal so svojimi príjmami, resp. využil možnosti požičania si peňazí od ktorejkoľvek banky, alebo tzv. „nebankového subjektu“, ktorých predmetom podnikania je poskytovanie pôžičiek a úverov. Ak sa však žalovaný obrátil na neho, pravdepodobne to robil s vedomím, že v prípade neplnenia si svojich záväzkov bude on ako kolega omnoho zhovievavejší, resp. pri vymáhaní svojich nárokov neskúsenejší a nedôslednejší. On nemal možnosť preverovať si majetkové a zárobkové pomery žalovaného a vo vzťahu so žalovaným na pracovisku založeným na osobnej dôvere vychádzal z tvrdení o finančnej solventnosti žalovaného. Ak žalovaný vedel v čase podpisovania zmlúv, že v rozsahu a spôsobom v nich dohodnutých nebude vedieť riadne a včas so zmlúv plniť, a napriek tomu ho presviedčal, aby mu peňažné prostriedky poskytol, vzniká tu dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu podvodu (v tomto prípade kvalifikovaná skutková podstata podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona). On ako veriteľ v žiadnom prípade nevyužil tieseň žalovaného ako dlžníka, poukaz na rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo/1993/2011 v tejto veci je absolútne bez právnej relevancie a jeho závery nie sú, ani len analogicky aplikovateľné na skutkový stav v tomto konaní. Aplikovateľný by bol azda len záver súdu, že i uzavretie zmluvy v tiesni nespôsobuje neplatnosť, ale len právo účastníka, ktorý uzavrel zmluvu v tiesni za nápadne nevyhnutných podmienok od zmluvy odstúpiť. Súhlasí však s právnym názorom žalovaného, že primeranosť dohodnutej zmluvnej pokuty je potrebné posúdiť s prihliadnutím k celkovým okolnostiam úkonu, jeho pohnútkam a účelu, ktorý sledoval s poukazom na rozsudku NS ČR sp. zn. 33Cdo/1371/2007. K celkovým okolnostiam, pohnútkam a účelu žalobca uviedol, že nie je podnikateľom, neposkytuje pôžičky alebo úvery ako banky alebo rôzne tzv. nebankové subjekty, ktoré pri svojich podnikateľských aktivitách nesú podnikateľské riziko. Jednostranne tak nediktoval zmluvné podmienky žalovanému, a tento ich pri príprave zmlúv aj výrazne ovplyvňoval. Vzájomne nie sú v žiadnom prípade v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Nepožičiaval cudzie peniaze tretích osôb, požičiaval žalovanému peniaze zo svojich vlastných úspor odložených na „horšie časy“ a pri ich požičiavaní sa sám vystavoval riziku novej budúcej insolventnosti. Je potom celkom prirodzené, že mal záujem na tom, aby sa mu jeho peniaze vrátili a preto tento prípad si dohodol so žalovaným sankčnú formu „zabezpečenia“ vo forme dohodnutej zmluvnej pokuty. Nedisponuje žiadnym iným prostriedkom zabezpečenia, a ani len uznaním dlhu žalovaným, prípadne notárskou zápisnicou spôsobilou byť exekučným titulom. Podľa jeho názoru nie je dohodnutá zmluvná pokuta neprimeraná. Práve naopak, zmluvná pokuta by mohla byť práve vzhľadom „na hodnotu záväzkovo-právnych vzťahov“ omnoho vyššia. Žalovaný by totiž vzhľadom na nízku výšku požičanej sumy nebol nijako motivovaný dlžnú sumu zaplatiť. Denný úrok 0,2 % pri 1.000,- Eur predstavuje sumu 2,- Eur denne, čo v žiadnom prípade nemožno považovať za neprimeraný postih dlžníka v omeškaní. Túto skutočnosť napokon preukazuje množstvo súdnych rozhodnutí (zverejnených na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti) priznávajúcich zmluvnú pokutu (ale napríklad aj úroky z omeškania v obchodnoprávných vzťahoch) až do 0,3 % denne. Medzi ním a žalovaným prebiehala od uzavretia zmlúv a intenzívnejšie po porušení zmluvných povinností žalovaného frekventovaná komunikácia, či už osobná, emailová, telefonická, alebo prostredníctvom SMS. Ak by teda chcel žalovaný tvrdiť, že spolu nekomunikovali, vedome by uvádzal nepravdivé skutočnosti. Napriek jeho preukázateľnej snahe o vyriešenie situácie, žalovaný na návrhy nereagoval, postupne začal na emaily neodpovedať (dokonca si zmenil emailovú adresu) a telefónne hovory nezdvíhať. Po doručení mediálneho oznámenia kontaktoval žalovaného, aby vzhľadom na žalovaným prejavenu iniciatívu sa dohodli, na čo žalovaný odkázal ho na mediátora s tým, že on s ním nič riešiť nebude. Za takejto situácie nebolo s prihliadnutím na všetky okolnosti objektívne dôvodne usudzovať v snahu žalovaného sa dohodnúť. Naopak, iniciatívu žalovaného vec domnelo riešiť prostredníctvom mediácie možno považovať za zbytočné predlžovanie času v snahe odďaľovať plnenie si svojich záväzkov. Žalovanému nebránila žiadna skutočnosť, aby svoj dlh dobrovoľne (aj bez akejkoľvek osobitnej dohody) po častiach splácal, aj povedzme len po 10,-, 20,- Eur, keď na takéto čiastočné plnenie žalovaný nepotrebuje žiadnu dohodu pred mediátorom. Žalovaný do dnešného dňa neprejavil absolútne žiadnu ochotu a pripravenosť plniť si svoje záväzky a k dnešnému dňu neuhradil ani cent z dlhu. Napokon ani počas súdneho konania žalovaný nežiada uzatvorenie súdneho zmiere, nepokúša sa ani počas súdneho konania dobrovoľne plniť, ale naopak žiada, aby ho súd zaviazal na plnenie avšak len dlhovanej istiny bez akéhokoľvek príslušenstva a zmluvnej pokuty a aj to podľa splátkového kalendára, čím žalovaný vlastne osvedčuje, aký výsledok by malo mediálne konanie. Z týchto dôvodov trval na žalobe v celom rozsahu.

Žalovaný v rámci prejednávania veci na pojednávaní dňa 13. 09. 2012 doplnil, že pokiaľ ide o tretiu zmluvu o pôžičke, ňou vlastne došlo k prekrytiu dvoch predchádzajúcich zmlúv o pôžičke, čo znamená, že podľa tretej zmluvy o pôžičke nedošlo k vyplateniu sumy 3.000,- Eur zo strany žalobcu. Tieto dve

predchádzajúce zmluvy o pôžičke mali byť stornované na základe uzavretia tretej zmluvy o pôžičke, stornované znamená, že mali byť jednoducho roztrhané. V tomto ohľade veril žalobcovi ako svojmu kolegovi, avšak žalobca svoj prísľub nespĺnil, dve predchádzajúce zmluvy o pôžičke neroztrhal. Žalobca týmto si bol vedomí, že on bude v tiesni ohľadne preukázania tejto skutočnosti. Nie je tiež pravdou, že nedošlo ani k čiastočnému plneniu z jeho strany, pokiaľ ide o záväzok vrátiť žalobcovi z titulu požičanej sumy sumu 3.000,- Eur, pretože tento záväzok čiastočne plnil a to vkladom na účet žalobcu vo výške 500,- Eur. Ďalej doplnil, že nepopiera, že sa dostal do omeškania so splácaním svojho záväzku, plnil len tretiu zmluvu o pôžičke, teda poslednú, keď na účel vrátenia tejto pôžičky zaplatil žalobcovi sumu 500,- Eur. Do omeškania sa dostal preto, lebo sa stal nezamestnaným, stratil prácu, bol evidovaný na úrade práce, poberal len dávku hmotnej núdze, nárok na vyplatenie podpory v nezamestnanosti mu nevznikol. V čase uzatvorenia zmlúv o pôžičke bol zamestnaný, v tomto čase bol so žalobcom kolega. Pokiaľ v odpore proti platobnému rozkazu v podstate uznal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 4.420,- Eur, k tomu doplnil, že zo strany vtedajšieho jeho zástupcu táto skutočnosť bola zle interpretovaná, jeho zástupca v tomto čase Centrum právnej pomoci, kancelária Banská Bystrica, Kukučínova 24, 974 01 Banská Bystrica nesprávne skoncipoval odpor. Návrhy zmlúv o pôžičke predkladal žalobca, miera jeho zásahu čo do dojednaní podmienok pôžičky, úroku z pôžičky, úroku z omeškania a zmluvnej pokuty nebola žiadna. Žalobca návrh zmlúv stiahol z internetu bez toho, žeby sa zaoberal otázkou platnosti, či neplatnosti týchto návrhov. On vždy vychádzal z tretej zmluvy o pôžičke, tu namietal platnosť dojednaní tak úroku, ako aj úroku z omeškania, ako aj zmluvnej pokuty. Ak súd neuzná jeho argumentáciu, pretože je v dôkaznej núdzi ohľadne toho, že tretia zmluva o pôžičke nahradila predchádzajúce dve zmluvy o pôžičke, potom rozporoval platnosť dojednaní úroku, úroku z omeškania, zmluvnej pokuty vo všetkých troch zmluvách o pôžičke. Neplatnosť týchto dojednaní videl v tom, že sú v rozpore s dobrými mravmi, konkrétne s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka, a to ods. 1 § 3 Občianskeho zákonníka. Žalobca v podstate sám uznal neplatnosť takéhoto dojednaní, keď zobral žalobu z väčšej časti späť, keď oproti pôvodne požadovanému úroku z omeškania 0,2 % denne po čiastočnom späťvzati žaloby požadoval už len zákonný úrok z omeškania vo výške 9 % ročne, čo sa týka úroku z pôžičky, tento sám tiež žalobca kreoval, keď znížil požadovanú výšku z pôvodnej 0,2 % denne na 7 % ročne a z pôvodnej 80,- Eur na 3,80 Eur. Zmluvnú pokutu tiež považoval za neplatne dojednanú, za odporujúcu dobrým mravom a to vzhľadom na význam a hodnotu zabezpečovanej povinnosti, kde ročná výška zmluvnej pokuty sa rovná takmer celej výške požadovanej istiny, čo hraničí až s úžerou. Zmluvnou pokutou nemá žalobca dosiahnuť neprímerané výhody a nemožno pripustiť, aby zmluvná pokuta slúžila na obohatenie veriteľa, keď v tomto prípade ide o vzťah medzi dvomi fyzickými osobami. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a okolnosti prípadu je požadovaná zmluvná pokuta neprímerane vysoká a tvrdá. Žalobca nie je podnikateľ, teda pokiaľ by chcel profitovať a dosahovať zisk zo zmluvnej pokuty, musel by mať živnostenské oprávnenie na poskytovanie pôžičiek, pretože podstatou občianskoprávných vzťahov v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je profit, ale to, čo by za iných okolností mohol žalobca získať v bankových inštitúciách. Pokiaľ by sa súd nestotožnil s jeho názorom, žiadal, aby súd neprímerane vysokú zmluvnú pokutu moderoval podľa § 545a Občianskeho zákonníka. O trovách konania žiadal rozhodnúť tak, aby si každý z účastníkov hradil trovy konania sám. Tiež žiadal, že ak súd rozhodne o nároku žalobcu, aby citlivo bola posudzovaná jeho sociálna situácia, ktorá mu neumožňuje splatiť dlh jednorazovo. Dlh je schopný splácať jedine v splátkach a to tak, aby nebola ohrozená jeho existencia na bývanie a mohol si zabezpečiť najzákladnejšie potreby. Navrhol mesačné splátky 350,- Eur, čo je v jeho schopnostiach. Následne ich upravil na sumu 300,- Eur mesačne. Vyživovaciu povinnosť má k jednému maloletému dieťaťu vo výške 100,- Eur mesačne, v čase navrhovaných splátok uviedol, že zarába v čistom od 500,- do 700,- Eur mesačne. Poukázal na to, že bol ochotný riešiť nárok žalobcu i mediáciou a chcel sa dohodnúť na splátkach, zo strany žalobcu však toto nebolo akceptovateľné.

Žalovaný ešte v podaní zo dňa 07. 11. 2012, ktoré bolo doručené súdu dňa 07. 11. 2012 k žalobe doplnil, že dojednanie o zmluvnej pokute je v každej jednotlivéj zmluve o pôžičke vyjadrené v čl. III bod 4 zmluvy. Vždy sa jedná o sankciu pre prípad porušenia povinnosti splatiť pôžičku alebo jej časť riadne a včas, avšak táto sankcia je vymedzená v každej jednotlivéj zmluve rôzne: v zmluve o pôžičke zo dňa 21. 10. 2010 je vymedzená pre prípad riadneho a včasného nesplnenia pôžičky sankcia vo forme zmluvnej pokuty vo výške 0,2 % za každý deň omeškania, v zmluve o pôžičke zo dňa 02. 11. 2010 je vymedzená pre prípad riadneho a včasného nesplnenia pôžičky sankcia vo forme zmluvnej pokuty vo výške 0,2 % denne zo sumy 500,- Eur za každý deň omeškania, v zmluve o pôžičke zo dňa 22. 11. 2010 je vymedzená pre prípad riadneho a včasného nesplnenia pôžičky sankcia vo forme zmluvnej pokuty vo výške 0,2 % za každý deň omeškania. Pre dojednanie zmluvnej pokuty ako právneho inštitútu

na zabezpečenie záväzku vyplývajúceho z občianskoprávneho záväzkového vzťahu platí všeobecná právna úprava obsiahnutá v ustanoveniach § 544 a 545 Občianskeho zákonníka. Platnosť takejto dohody je podmienená písomnou formou a jednoznačným vymedzením jednak výšky zmluvnej pokuty alebo spôsobu jej určenia a jednak zmluvnej povinnosti, ktorá je zmluvnou pokutou zabezpečená. Ustanovenie § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka z hľadiska určitosti dojednania o zmluvnej pokute nekladie podmienku, aby jej výška bola vopred (v okamihu uzavretia zmluvy) pevne určená, ale vyžaduje, aby k tomuto okamihu bolo nepochybné, akým spôsobom, to znamená, z hodnoty akých veličín a kým výpočtom bude výška zmluvnej pokuty v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zistená (rozsudok NS ČR sp. zn. 26Cdo 1109/2000, rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 119/1999). Má za to, že v zmluve o pôžičke zo dňa 22. 11. 2010 a v zmluve o pôžičke zo dňa 21. 10. 2010 je výška zmluvnej pokuty, resp. spôsob jej určenia vymedzený nejednoznačne. Nie je zrejmé, z akej sumy sa má zmluvná pokuta vypočítať, pričom spôsob jej určenia vyjadrení len „percentom za deň“ je v tejto súvislosti nedostatočný. V prípade zmluvy o pôžičke zo dňa 02. 11. 2010, túto považuje v časti dojednania o zmluvnej pokute za neplatne dojednanú pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ak by však súd i napriek uvedenému považoval v tomto prípade zmluvnú pokutu za platne dojednanú, potom je podľa jeho názoru neprímerane vysoká. Navrhol, aby súd využil preto moderačné právo v zmysle § 545a Občianskeho zákonníka, prihliadol na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti a neprímerane vysokú zmluvnú pokutu znížil. Namietal aj platnosť dojednania o úrokoch z pôžičky. Výška úrokov, ktoré možno dohodnúť, nie je limitovaná. To však neznamená, že možno dohodnúť akúkoľvek výšku úrokov. Výška úrokov nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu úrokovú mieru poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia dohody. Na druhej strane treba bez ďalšieho pripustiť úroky vo výške zodpovedajúcej výške úrokovej miery poskytovanej v peňažných ústavoch pri vkladoch občanov. Nie je mu úplne zrejmé, z akého dôvodu žalobca sa domáha žalobou zaplatenia úroku z pôžičky vo výške 0,2 % denne zo sumy 1.000,- Eur, vo výške 80,- Eur, vo výške 0,2 % denne zo sumy 3.000,- Eur, nakoľko predmetné sumy s výnimkou druhej v poradí vôbec nekorešponujú so zmluvami, z ktorých je uplatňovaný nárok. V zmluve o pôžičke zo dňa 21. 10. 2010 je uvedený úrok z pôžičky vo výške 23,8 % za obdobie dvoch mesiacov, čo predstavuje ročný úrok 142,8 %, v zmluve o pôžičke zo dňa 02. 11. 2010 nie je uvedený žiadny úrok z pôžičky, avšak suma istiny, ktorá sa mala vracať je zvýšená o sumu 80,- Eur, t.j. zo sumy 420,- Eur na sumu 500,- Eur, v zmluve o pôžičke zo dňa 22. 11. 2010 je uvedený úrok z pôžičky vo výške 58,0 % za obdobie 5 mesiacov, čo predstavuje ročný úrok 139,2 %. Má za to, že úrok z pôžičky vo všetkých týchto prípadoch je dojednaný neplatne, v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka a to preto, že niekoľkonásobne, resp. možno aj viac ako 10 násobne prevyšuje úrokovú mieru poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Je pritom otáznosť, či v prípade zmluvy o pôžičke zo dňa 02. 11. 2010 úrok z pôžičky vôbec dojednaný bol, nakoľko to z predmetne zmluvy nevyplýva. Dojednanie úroku z pôžičky je fakultatívnou náležitosťou zmluvy o pôžičke. Ak bol úrok z pôžičky dojednaný neplatne, potom ho mechanicky nemožno nahradiť úrokom z pôžičky, ktorý sa žalobcovi javí ako primeraný. Toto by eventuálne mohlo platiť, avšak len pri úroku z omeškania, nakoľko úrok z omeškania je peňažný nárok, ktorý vzniká priamo zo zákona bez ohľadu na dohodu zmluvných strán o jeho výške. Z týchto dôvodov považoval žalobu žalobcu za nedôvodnú a to tak v časti úroku z pôžičiek, ako aj v časti zmluvných pokút. Ak by mal súd pochybnosti ohľadne výkladu sporných zmlúv, potom je potrebné zmluvy a ich obsah vykladať na úkor toho, kto ich kreoval.

Po zrušení platobného rozkazu prvostupňový súd o žalobe žalobcu rozhodol rozsudkom č.k. 14C/96/2012-144 zo dňa 27. 11. 2012, ktorým uložil povinnosť žalovanému žalobcovi zaplatiť sumu 2.120,- Eur s úrokom vo výške 7 % ročne zo sumy 2.420,- Eur od 19. 12. 2010 do 20. 04. 2011, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.420,- Eur od 19. 12. 2010 do 04. 11. 2012, zo sumy 2.120,- Eur od 05. 11. 2012 do zaplatenia, so zmluvnou pokutou vo výške 0,1 % denne zo sumy 2.420,- Eur od 19. 12. 2010 do 04. 11. 2012, zo sumy 2.120,- Eur od 05. 11. 2012 do zaplatenia, keď súd žalovanému na zaplatenie povolil mesačné splátky v sume 300,- Eur, splatné vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. V zvyšujúcej časti súd žalobu žalobcu zamietol, o trovách konania účastníkov rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku prvostupňového súdu č.k. 14C/96/2012-144 zo dňa 27. 11. 2012 podal odvolanie žalovaný. O odvolaní žalovaného rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, ktorý rozsudkom č.k. 14Co/171/2013-199 zo dňa 29. 04. 2014 rozsudok prvostupňového súdu v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % denne zo sumy 2.420,-

Eur od 19. 12. 2010 do 04. 11. 2012 a zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % denne zo sumy 2.120,- Eur od 05. 11. 2012 do zaplataenia potvrdil, vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 7 % ročne zo sumy 2.420,- Eur od 19. 12. 2010 do 20. 04. 2011 a v časti o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil v tejto časti prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd pri rozhodovaní dospel okrem iného k záveru, že v napadnutej časti týkajúcej sa úroku z pôžičky dôvody odvolania žalovaného boli opodstatnené. Nie je sporná skutočnosť, že zmluvné strany si v zmluve dohodli odplatosť pôžičky, pričom určili aj výšku úroku (58 %). Je teda bez akýchkoľvek pochybností, že medzi účastníkmi nedošlo k uzavretiu dohody o výške úroku z pôžičky 7 % tak, ako táto bola uplatnená žalobou. Prvostupňový súd síce v rozsudku správne uviedol, že výšku úroku z pôžičky Občiansky zákonník žiadnym spôsobom nelimituje, správne aj poukázal na to, že treba mať na pamäti ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka, keď výkon práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi je zo zákona neplatný a je potrebné naň prihliadať z úradnej moci (§ 39 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by dojednanie o zmluvnom úroku bolo neplatné, napríklad aj pre rozpor s dobrými mravmi, potom takéto právo nemožno priznať, pretože nevzniklo. Neobstojí preto záver prvostupňového súdu, podľa ktorého je dôvodné priznať vzhľadom na vôľu účastníkov dojednať si odplatu za pôžičku vo forme úroku, v inej výške, než bola dohodnutá, len z dôvodu, že v návrhu na začatie konania si žalobca uplatnil nižšiu čiastku, než bola pôvodne dohodnutá. Takáto úvaha by bola prípustná jedine v takom prípade, ak by prvostupňový súd dospel k záveru, že zmluva o pôžičke aj v časti dojednaného zmluvného úroku je platná. Úlohou prvostupňového súdu bude jednoznačne posúdiť platnosť zmluvy v otázke dohodnutého úroku z pôžičky a až po tomto posúdení rozhodnúť, či má žalobca na uplatnený úrok nárok (pochopiteľne v časti, ktorá bola uplatnená žalobným návrhom vzhľadom na § 153 O.s.p.). Za týmto účelom zrušil túto časť napadnutého rozsudku prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí uložil povinnosť prvostupňovému súdu rozhodnúť aj o trovách pôvodného a tiež odvolacieho konania.

Podľa § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Do rozhodnutia prvostupňového súdu o žalobe žalobcu rozsudkom č.k. 14C/96/2012-144 zo dňa 27. 11. 2012 prvostupňový súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, listinnými dôkazmi, výpoveďami svedkyne, keď zistil tento skutkový a právny stav:

Dňa 21. 10. 2010 uzatvorili účastníci konania Zmluvu o pôžičke (ďalej len „zmluva I.“), keď táto bola uzatvorená podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka v písomnej forme. Žalobca zmluvu I. uzatvoril ako veriteľ, žalovaný zmluvu I. uzatvoril ako dlžník. V čl. II bode 1 zmluvy I. sa účastníci dohodli na tom, že veriteľ touto zmluvou prenecháva dlžníkovi peňažnú sumu vo výške 1.000,- Eur, keď strany si súčasne dohodli celkový úrok z pôžičky vo výške 23,8 % za obdobie dvoch mesiacov, ktorý bude vyplácaný podľa splátkového kalendára uvedeného na strane č. 2 tejto zmluvy. V článku II bode 2 tejto zmluvy I. dlžník svojim podpisom na tejto zmluve potvrdil prevzatie peňažnej sumy vo výške uvedenej v predchádzajúcom bode. O odovzdaní a prevzatí pôžičky si strany nevyhotovili osobitný doklad, ako potvrdenie o prevzatí slúži ich podpis na zmluve. V tomto istom článku zmluvy I. v bode 3 sa dlžník zaviazal poskytnutú pôžičku veriteľovi splácať riadne a včas, v lehotách a spôsobom dohodnutým v tejto zmluve. Celková čiastka dlžníkom vrátená bude predstavovať sumu 1.238,- Eur. V čl. II bode 4 zmluvy I. bolo dojednané, že každá splátka musí byť dlžníkom poukázaná do 20. dňa príslušného mesiaca na bankový účet veriteľa uvedený v záhlaví zmluvy. Dlžník sa zaviazal začať dlh splácať 20. novembra 2010. V čl. II bode 5 zmluvy I. bolo dojednané, že ak sú dohodnuté úroky z pôžičky, tieto sú splatné spolu so splátkami istiny. Dlžník sa zaviazal pôžičku splácať na účet veriteľa uvedený v záhlaví zmluvy a to v nasledovných splátkach: 1. splátka vo výške 659,- Eur do 20. 11. 2010, 2. splátka vo výške 579,- Eur do 20. 12. 2010. V tomto istom článku, v bode 6 tejto zmluvy si strany ďalej dojednali, že pri omeškaní dlžníka so zaplatením ktorejkoľvek splátky pôžičky o viac ako 14 dní sa stáva splatným celý dlh aj s príslušenstvom a veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej svojej pohľadávky. Z čl. III bodu 3 zmluvy I. vyplýva, že účastníci si dohodli úroky z omeškania s platením peňažného dlhu vo výške 0,5 % ročne z celej poskytnutej sumy 1.000,- Eur za každý deň omeškania a z tohto istého článku, ale z bodu 4 tejto zmluvy vyplýva, že strany zmluvy si dojednali pre prípad porušenia povinnosti splatiť riadne a včas pôžičku alebo jej časť, záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % za každý deň omeškania a od dňa porušenia povinnosti až do jej riadneho splnenia. Zmluvné strany tu prehlásili, že zmluvnú pokutu považujú za obvyklú a primeranú povahe zabezpečeného záväzku.

Dňa 02. 11. 2010 účastníci konania uzatvorili ďalšiu Zmluvu o pôžičke (ďalej len „zmluva II.“), keď táto bola tiež uzatvorená podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka a to v písomnej forme. Žalobca uzavrel túto zmluvu ako veriteľ, žalovaný uzavrel túto zmluvu ako dlžník. V čl. II bode 1 zmluvy II. sa účastníci dohodli na tom, že veriteľ touto zmluvou prenecháva dlžníkovi peňažnú sumu vo výške 420,- Eur, keď táto čiastka bude vyplatená dlžníkovi uvedenému v záhlaví tejto zmluvy poukázaním na bankový účet dlžníka najneskôr do 48 hodín od podpisu zmluvy. Strany si dohodli jednorazovú fixnú splátku vo výške 500,- Eur, ktorá bude vyplatená veriteľovi najneskôr do 20. 12. 2010 prevodom na účet veriteľa uvedený v záhlaví tejto zmluvy. V tomto istom článku v bode 2 zmluvy II. dlžník svojim podpisom na tejto zmluve potvrdil prevzatie peňažnej sumy vo výške uvedenej v predchádzajúcom bode. O odovzdaní a prevzatí pôžičky si strany nevyhotovujú osobitný doklad, ako potvrdenie o prevzatí slúži ich podpis na zmluve. V čl. II v bode 3 zmluvy II. dlžník sa zaviazal poskytnutú pôžičku veriteľovi splatiť riadne a včas, v lehote a spôsobom dohodnutým v tejto zmluve. Celková čiastka dlžníkom vrátená bude predstavovať sumu 500,- Eur. V bode 4 tohto istého článku zmluvy II. si strany dojednali, že splátka musí byť dlžníkom poukázaná do 20. 12. 2010 na bankový účet veriteľa uvedený v záhlaví zmluvy. V bode 5 tohto istého článku zmluvy II. si strany dojednali, že pri omeškaní dlžníka s platením o viac ako 7 dní sa stáva splatným celý dlh aj s príslušenstvom a veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej svojej pohľadávky. Z čl. III bodu 3 zmluvy II. vyplýva, že účastníci si dohodli úroky z omeškania s platením peňažného dlhu vo výške 0,5 % ročne zo sumy 500,- Eur za každý deň omeškania a v tomto istom článku, ale v bode 4 si dojednali, že pre prípad porušenia povinnosti splatiť riadne a včas pôžičku, alebo jej časť, je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % zo sumy 500,- Eur za každý deň omeškania a to od dňa porušenia povinnosti až do jej riadneho splnenia. Zmluvné strany prehlásili, že zmluvnú pokutu považujú za obvyklú a primeranú povahe zabezpečeného záväzku.

Dňa 22. 11. 2010 účastníci konania uzatvorili ďalšiu Zmluvu o pôžičke (ďalej len „zmluva III.“), keď táto bola tiež uzatvorená podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka a to v písomnej forme. Žalobca uzavrel zmluvu III. ako veriteľ, žalovaný ju uzavrel ako dlžník. V čl. II v bode 1 zmluvy III. si strany dojednali, že veriteľ touto zmluvou prenecháva dlžníkovi peňažnú sumu vo výške 3.000,- Eur. Táto čiastka bude vyplatená dlžníkovi v hotovosti pri podpise zmluvy. Strany si dohodli celkový úrok z pôžičky vo výške 58 % za obdobie 5 mesiacov, ktorý bude vyplácaný podľa splátkového kalendára uvedeného na strane č. 2 tejto zmluvy. V čl. II bode 2 zmluvy III. dlžník svojim podpisom na tejto zmluve potvrdzuje prevzatie peňažnej sumy vo výške uvedenej v predchádzajúcom bode. O odovzdaní a prevzatí pôžičky si strany nevyhotovujú osobitný doklad, ako potvrdenie o prevzatí slúži podpis na zmluve. V tomto istom článku, ale v bode 3 zmluvy III., dlžník sa zaviazal poskytnutú pôžičku veriteľovi splácať riadne a včas, v lehotách a spôsobom dohodnutým v tejto zmluve. Celková čiastka dlžníkom vrátená bude predstavovať sumu 4.740,- Eur. V bode 4 tohto istého článku zmluvy III. každá splátka musí byť dlžníkom poukázaná do 20. dňa príslušného mesiaca na bankový účet veriteľa uvedený v záhlaví zmluvy. Dlžník je povinný začať dlh splácať 3. decembra 2010. V čl. II v bode 5 zmluvy III. bolo dojednané, že ak sú dohodnuté úroky z pôžičky, tieto sú splatné spolu so splátkami istiny. Dlžník sa zaväzuje pôžičku splácať na účet veriteľa uvedený v záhlaví zmluvy, v nasledovných splátkach: 1. splátka vo výške 530,- Eur do 03. 12. 2010, 2. splátka vo výške 530,- Eur do 20. 12. 2010, 3. splátka vo výške 920,- Eur do 20. 01. 2011, 4. splátka vo výške 920,- Eur do 20. 02. 2011, 5. splátka vo výške 920,- Eur do 20. 03. 2011 a 6. splátka vo výške 920,- Eur do 20. 04. 2011, celková suma 4.740,- Eur do 20. 04. 2011. V bode 6 tohto istého článku zmluvy III. si strany dojednali, že pri omeškaní dlžníka so zaplatením ktorejkoľvek splátky pôžičky o viac ako 14 dní sa stáva splatným celý dlh aj s príslušenstvom a veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej svojej pohľadávky. V čl. III v bode 3 zmluvy III. účastníci si dohodli úroky z omeškania s platením peňažného dlhu vo výške 0,5 % ročne z celej poskytnutej sumy 3.000,- Eur za každý deň omeškania. V tomto istom článku, v bode 4 zmluvy III. pre prípad porušenia povinnosti splatiť riadne a včas pôžičku alebo jej časť sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,2 % za každý deň omeškania a od dňa porušenia povinnosti, až do jej riadneho splnenia. Zmluvné strany prehlásili, že zmluvnú pokutu považujú za obvyklú a primeranú povahe zabezpečeného záväzku. V tomto istom článku v bode 8 zmluvy III. veriteľ a dlžník sa dohodli a touto zmluvou prehlásili, že v prípade bezproblémového splatenia celého záväzku dlžníka, ktorý predstavuje sumu 4.740,- Eur, ako aj splnenia všetkých podmienok zmluvy, automaticky budú splnené a zaniknú aj predchádzajúce dve zmluvy medzi dlžníkom a veriteľom zo dňa 21. 10. 2010 a zo dňa 02. 11. 2010. V prípade nesplnenia všetkých podmienok tejto zmluvy a nesplatenia celého záväzku v stanovenom termíne, nadobúdajú platnosť aj prvé dve uvedené zmluvy a veriteľ má právo vymáhať celú dlžnú sumu z nich vyplývajúcu.

Všetky tri zmluvy o pôžičke do súdneho konania dokladal tak žalobca, ako i žalovaný, a to v zhodnom texte.

Žalovaný ďalej do súdneho konania dokladoval Záverečnú správu - vyhlásenie mediátora zo dňa 29. 09. 2011 Mediačno-konzultačné centrum SOVA, Mgr. Martin Dubníček - riaditeľ, mediátor č. 328, Veľkolucká 9, 962 31 Veľká Lúka, ktorá bola vyhotovená podľa § 14 ods. 5 písm. b) Zákona č. 420/2004 o mediácii a o doplnení niektorých zákonov s tým, že v tejto správe je obsiahnuté, že mediácia sporu medzi účastníkmi konania nebude pokračovať. Zo správy vyplýva, že dňa 12. 09. 2011 mediátor prijal žiadosť o riešenie sporu mediáciou od žiadateľa Ing. Ivan Hric. Druhou stranou sporu bol Ján Prošňanský. Predmetom sporu bola dohoda o uznaní a spôsobe úhrady finančných prostriedkov zo zmluvy o pôžičke zo dňa 22. 11. 2010 medzi účastníkmi konania prostredníctvom mediácie - mimosúdne riešenie sporov vzájomnou dohodou. Ďalej z tejto správy vyplýva, že mediátor dňa 14. 09. 2011 zaslal výzvu na uzavretie mediáčnej dohody o riešení sporu mediáciou protistrane, Jánovi Prošňanskému. Dňa 19. 09. 2011 sa zásielka vrátila z dôvodu, že adresát je neznámy. Dňa 26. 09. 2011 na to mediátor telefonicky kontaktoval Jána Prošňanského, keď v telefonickom rozhovore ho poučil o mediácii. Dňa 29. 09. 2011 mediátor elektronickou formou obdržal informáciu od Jána Prošňanského, ktorá okrem vysvetlenia okolností obsahovala aj informáciu, že tento nemá záujem o mimosúdne riešenie sporu so žiadateľom Ing. Ivanom Hricom. Na základe tohto mediátor vyhlásil, že mediácia pokračovať nebude. Mediátor v tejto správe ďalej odporúčal konzultáciu s právnym zástupcom a zväziť ďalší postup právnou cestou.

Z výsluchu žalobcu ako účastníka konania súd zistil, že so žalovaným boli kolegami, pracovali spolu u spoločnosti „SAMSUNG Voderady“ pri Trnave, kde on pracuje stále. V čase uzatvárania zmlúv o pôžičke pracoval u tejto spoločnosti ako vedúci vo výrobe, žalovaný pracoval na oddelení bezpečnosti. V októbri roku 2010 ho kontaktoval žalovaný, keď ho požiadal o stretnutie. So žalovaným sa kontaktovali i pred touto jeho žiadosťou. Kontaktovali sa však len vrámci pracoviska. Na jeho žiadosť sa tak stretli, v tomto období si už tykali. Žalovaný ho požiadal o stretnutie „medzi štyrmi očami“, povedal, že ide o súkromnú vec, nie pracovnú. Uviedol mu, žeby potreboval nejaké financie, že má nejaký problém, ktorý bližšie nechcel rozvádzať. On mu na to povedal, že si musí zistiť svoju finančnú situáciu, pretože v tomto čase nemal všetky peniaze na účte, ale uložené v rôznych fondoch. Vtedy povedal, že chce požičať 1.000,- Eur. Súhlasil s tým, ale žiadal od neho, že musia „niečo“ podpísať na mestskom úrade, aby mal nejaký papier. Okrem toho, že požičal peniaze žalovanému, ešte raz požičal peniaze svojmu kamarátovi, inak peniaze nepožičiava. Pripravil preto návrh zmluvy, v podstate formuláciu zmluvy a to vo všetkých troch prípadoch si stiahol z internetu. K prvej zmluve žalovaný nemal žiadne výhrady, návrh zmluvy mu dal prečítať, následne išli spolu na mestský úrad a tam zmluvu podpísali. Asi po období dvoch týždňov ho znovu kontaktoval žalovaný, žeby potreboval ešte ďalšie peniaze požičať, hoci neplnil podľa prvej zmluvy. On sa ho najskôr spýtal, čo má za problém, keďže mu nevrátil peniaze podľa prvej pôžičky, na čo mu on povedal, že mal nejaký problém v minulosti s bankou a že banka mu nechce peniaze požičať. Navrhol mu, aby si požičal peniaze cez „CETELEM, QUATRO“, alebo podobne. On mu vysvetľoval, žeby mu tam peniaze nedali. Tiež ho žiadal, aby si zohnal peniaze niekde inde, na čo odpovedal, že sa mu nedá. Druhýkrát si chcel požičať sumu 420,- Eur. Napriek všetkému mu i tieto ďalšie peniaze, teda sumu 420,- Eur požičal. V tomto čase žalovaný bol riadne zamestnaný. Postup pri uzavretí druhej pôžičky bol taký istý, ako v prvom prípade. Sám je slobodný, vyživovacie povinnosti nemá žiadne, vo firme je zamestnaný 5 rokov, mal úspory, v tomto čase zarábala priemerne vo firme 1.100,- Eur mesačne v čistom. Žalovaný však v tomto období zarábala ešte viacej ako on, lebo bol v inej pracovnej kategórii. Čo sa týka tretej zmluvy, znovu ho oslovil o pôžičku. Na to reagoval tak, že ide o veľkú sumu, keď bol v tom, že spočiatku nejde do toho, lebo mu tento nezaplatil prvé dve zmluvy, ale presvedčil ho, a teda napriek tomu, že mu nevrátil sumy z predchádzajúcich dvoch zmlúv, požičal mu tretiu sumu 3.000,- Eur. Podľa všetkých troch zmlúv žalovanému vyplatil peniaze. K tvrdeniu žalovaného o tom, že tretia zmluva má pokrývať dve predchádzajúce a že tie sa zrušia, k tomu uviedol, že sa dohodli na tom, že ak sumu 3.000,- Eur bude plniť tak ako sa dohodli aj s príslušenstvom, tak dve predchádzajúce zmluvy sa „v podstate eliminujú“. „Eliminovanie znamená“, že teda žalovaný nemusí zaplatiť sumu 1.000,- Eur a sumu 420,- Eur. Čo sa týka toho, koľko mu fyzicky peňazí podľa týchto troch zmlúv dal, to nevedel uviesť, nevedel uviesť, či pri tretej zmluve odovzdal žalovanému 3.000,- Eur, alebo mu dal sumu len 1.800,- Eur. Každopádne tretiu zmluvu podpísali na 3.000,- Eur, takže predpokladá, že mu dal podľa tretej zmluvy sumu 3.000,- Eur. Posledná zmluva, teda tretia zmluva na sumu 3.000,- Eur bola spracovaná a spravená tak, že keď túto zaplatí, teda že keď podľa nej vráti 3.000,- Eur, tak tie dve ostatné budú „eliminované“ a nemusí podľa nich peniaze vracať. Plnenie od žalovaného bolo však také, že mu len jedenkrát zaplatil 500,- Eur a potom už neplnil nič. Aj na otázku svojej právnej zástupkyne, či to nemohol byť doplatok k tým

dvom prvým zmluvám do tej sumy 3.000,- Eur uviedol, že v podstate áno. Nakoľko však plnenie bolo také, aké bolo, nadobudli podľa neho všetky tri zmluvy platnosť. Potom, ako mu žalovaný zaplatil, resp. vrátil sumu 500,- Eur, vyzýval ho emailami na ďalšiu úhradu a to pravidelne. Ohľadne úrokov, keďže to už dosahovalo také sumy ako 2.000,- Eur, 3.000,- Eur, tak mu navrhol, že ak mu to vyplatí napríklad na budúci mesiac, takže mu úroky vo výške 3.000,- Eur odpustí. Žalovaný si pred podpisom zmluvy prečítal. Nezarába si požíčianím finančných prostriedkov.

Z výsluchu žalovaného ako účastníka konania súd zistil, že k pôžičke došlo a to takým spôsobom, že oslovil bývalého kolegu, teda žalobcu, keďže mal finančné problémy o finančnú pomoc, pretože si mal splatiť nejaké dlhy. Prvýkrát požiadal žalobcu o pôžičku v sume 1.000,- Eur, žalobca mu túto pôžičku v sume 1.000,- Eur aj poskytol a peniaze 1.000,- Eur mu aj vyplatil. O tejto skutočnosti bola medzi nimi uzatvorená i písomná zmluva o pôžičke zo dňa 21. 10. 2010. Z tejto pôžičky žalobcovi vrátil sumu 580,- Eur dňa 14. 12. 2010. Táto suma bola vložená na účet žalobcu, platbu identifikoval ako „splátka pôžičky 021464“, prečo splátku pôžičku takto identifikoval, nevedel uviesť. Teda z tejto pôžičky dlhuje žalobcovi sumu 420,- Eur. Nakoľko bol naďalej v zlej finančnej situácii, tak ešte žalobcu 2-krát požiadal o pôžičku. Druhá pôžička bola uzatvorená medzi nimi dňa 02. 11. 2010 na sumu 420,- Eur, túto sumu mu žalobca vyplatil a o tejto skutočnosti svedčí druhá písomná zmluva uzavretá medzi nimi o tejto pôžičke. Z tejto sumy žalobcovi nevrátil zatiaľ nič, teda celú túto sumu pôžičky 420,- Eur mu doposiaľ dlhuje. Čo sa týka tretej zmluvy o pôžičke, táto bola uzatvorená medzi nimi dňa 22. 11. 2010 tiež písomne a to na sumu 3.000,- Eur, pri uzavretí tretej zmluvy o pôžičke mu však žalobca nevyplatil sumu 3.000,- Eur, ale len sumu 1.580,- Eur, pretože dohoda medzi nimi bola taká, že keď neboli splatené dve predchádzajúce pôžičky, tak tieto budú odrátané od tejto sumy 3.000,- Eur. Teda fakticky mu žalobca poskytol sumu 1.580,- Eur podľa tretej zmluvy o pôžičke. Z tejto poslednej pôžičky žalobcovi vrátil sumu 300,- Eur, keď túto sumu vložil na účet žalobcu dňa 05. 11. 2012. K tomu, že prečo podpísal tretiu zmluvu o pôžičke na sumu 3.000,- Eur, keď v skutočnosti prevzal sumu 1.580,- Eur doplnil, že nakoľko neboli splatené dve predchádzajúce pôžičky, tak od týchto súm pôžičiek bola odpočítaná, resp. tieto sumy boli odpočítané od sumy 3.000,- Eur a fakticky mu žalobca poskytol podľa tretej zmluvy o pôžičke len sumu 1.580,- Eur. Pokiaľ v odpore proti platobnému rozkazu, ktorý za neho podalo „Centrum“ je uvedené, že uznáva sumu 4.420,- Eur, k tomu doplnil, že v tom čase bol na dákach hmotnej núdzi, spolu „s Centrom“ všetko rozobrali, ale „Centrum“ sa proste pridržiavalo tých zmlúv. „Centru“ povedal o pôžičkách všetko tak, ako pred súdom, ale právnik „Centra“ mu povedal, že nemá na to doklad, aby to pred súdom doložil. Na otázku právnej zástupkyne žalobcu, že či vždy žalobca dodržal slovo, teda vôľu podľa zmlúv o pôžičke, uviedol, že vždy, až na poslednú zmluvu o pôžičke.

Žalovaný v súdnom konaní dokladal vkladový doklad Tatrabanky, a.s., Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava o vklade hotovosti 300,- Eur na číslo účtu: XXXXXXXXXX dňa 05. 11. 2012 s účelom: splátka dlhu, keď týmto dôkazom preukazoval, že na účet žalobcu vložil v hotovosti dňa 05. 11. 2012 sumu 300,- Eur, ktorú skutočnosť žalobca nerozporoval a potvrdil v súdnom konaní, tiež dokladal internetový bankingový pohyb na účte: 2612068654, vedený Tatrabanka, Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava o vklade sumy 580,- Eur na tento účet s účelom „splátka pôžičky 021464“, ktorým preukazoval, že dňa 14. 12. 2010 vložil na účet žalobcu splátku pôžičky v sume 580,- Eur, ktorú skutočnosť žalobca v súdnom konaní potvrdil.

Z výpovede svedkyne I. súd zistil, že je zamestnankyňou Centra právnej pomoci, Kukučínova 24, Banská Bystrica, keď tu pracuje ako právnička. Táto svedkyňa vo výpovedi popísala procesný postup centra pri poskytovaní právnej pomoci žalovanému, tento i dokladala listinnými dôkazmi a to výzvou na doplnenie údajov k žiadosti o poskytnutie právnej pomoci sp. zn. 1N 2167/11 zo dňa 04. 01. 2012, včítane dôkazu o jej doručení žalovanému, listom označeným ako Vrátenie dokladov sp. zn. 1N 2167/11 zo dňa 08. 03. 2012, včítane dôkazu o jeho doručení žalovanému. K predmetu sporu uviedla len toľko, že žalovaného nepozná, a ani sa s ním nerozprávala o predmete sporu a to ani v rámci poskytovania právnej pomoci centrom, keď len ako vedúca centra podpisovala za centrum odpor žalovaného proti platobnému rozkazu. Odpor na základe dokladov, ktoré predložil žalovaný spracovávala referentka centra „JUDr. Belková“, ktorá tento odpor aj spracovávala.

Po odvolacom konaní účastníci konania nenavrhlí doplniť dokazovanie, preto súd po odvolacom konaní žiadne nové dôkazy nevykonal. Podľa § 120 ods. 1 O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Preto súd po odvolacom konaní o zvyšujúcej časti nároku žalobcu rozhodol

na základe vykonaných dôkazov do odvolacieho konania, keďže po odvolacom konaní účastníci konania nenavrhlí doplniť dokazovanie.

Po odvolacom konaní predmetom sporu zostal nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie úrokov z pôžičky vo výške 7 % ročne zo sumy 2.420,- Eur od 19. 12. 2010 do 20. 04. 2011.

Po opätovnom zhodnotení dôkazov vykonaných v súdnom konaní rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu vyslovený v rozsudku č.k. 14Co/171/2013-199 zo dňa 29. 04. 2014 súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu voči žalovanému o zaplatenie úrokov z pôžičky vo výške 7 % ročne zo sumy 2.420,- Eur od 19. 12. 2010 do 20. 04. 2011 nie je dôvodná.

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Žalovaný v konaní namietal platnosť dojednania úrokov z pôžičky podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 22. 11. 2010, i podľa zmluvy o pôžičke zo dňa 21. 10. 2010, čo sa týka zmluvy o pôžičke zo dňa 02. 11. 2010, tu namietal, že úroky z pôžičky v tejto zmluve neboli vôbec dojednané. Prvostupňový súd už v rozsudku č.k. 14C/96/2012-144 zo dňa 27. 11. 2012 vyhodnotil, že zmluvy o pôžičke zo dňa 21. 10. 2010 a zo dňa 02. 11. 2010 boli nahradené zmluvou o pôžičke zo dňa 22. 11. 2010. Preto len vo vzťahu k tejto zmluve súd posudzoval opodstatnenosť nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z pôžičky.

V zmluve o pôžičke zo dňa 22. 11. 2010 si strany dohodli celkový úrok z pôžičky vo výške 58 % za obdobie 5 mesiacov, tak ako to vyplýva z čl. II bod 1 tejto zmluvy. Strany si tak dojednali podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri zmluve o pôžičke odplatu v podobe úrokov z pôžičky vo výške 58 % za obdobie 5 mesiacov. Žalobca po procesnej úprave žaloby uplatnil z tejto zmluvy o pôžičke úroky z pôžičky vo výške 7 % ročne, neuplatnil teda dojednané úroky z pôžičky vo výške 58 % za obdobie 5 mesiacov. Z vykonaného dokazovania teda nepochybne vyplynulo, že účastníci zmluvného vzťahu si dojednali odplatosť zmluvy o pôžičke, keď si dojednali úroky z pôžičky vo výške 58 % za obdobie 5 mesiacov, keď uvedená skutočnosť vyplynula z listiny, zo zmluvy o pôžičke zo dňa 22. 11. 2010. Toto dojednanie strany nerozporovali. Výšku úrokov z pôžičky Občiansky zákonník žiadnym spôsobom nelimituje. Teda žiadne platné ustanovenie Občianskeho zákonníka neupravuje, do akej výšky možno priznať úroky pri pôžičke peňazí medzi fyzickými osobami, keď zmluva o pôžičke podlieha právnomu režimu § 657 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že pri zmluve o pôžičke možno dojednať úroky z pôžičky, keď výšku úrokov zákon žiadnym spôsobom nelimituje, avšak súd v konaní bol povinný skúmať, či v danom prípade úroky z pôžičky neboli dojednané v neprimeranej výške, keď takéto dojednanie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práva, nešikanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 137/2003 uviedol, že za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. V tejto súvislosti treba poukázať aj na názor Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 49/96 v tom, že ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy, a to na základe všeobecných pravidiel morálnych, elementárnej slušnosti a tolerancie a morálneho charakteru konajúcich. Tiež Ústavný súd SR v náleze sp. zn. PL ÚS 10/95 v súvislosti s ustanovením § 658 ods. 1

Občianskeho zákonníka okrem iného uviedol, že aj keď sú úroky z pôžičky (§ 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka) predmetom zmluvnej voľnosti medzi účastníkmi, neznamená to, že možno dohodnúť úroky v akejkolvek výške. Dohoda o úrokoch musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Závisí preto od rozhodnutia súdu, aby v konkrétnom prípade ustálil, či výška dohodnutých úrokov je alebo nie je v súlade s dobrými mravmi. Pokiaľ ide o primeranosť výšky úrokov z pôžičky - problematika dobrých mravov, táto úzko súvisí s doktrínou o neprípustnom, resp. neprimeranom znevýhodnení založenom právnom úkonom, tak typickou práve v prípade tradičnej „úžery“. Táto doktrína nadobudla v modernom práve váhu a význam a slúži určitým obmedzujúcim spôsobom k naplneniu zásady zmluvnej spravodlivosti.

V posudzovanom prípade prináležalo súdu pri posúdení primeranosti dojednanej výšky úroku prihliadnúť na celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účel, ktorý sa ním sledoval. Predovšetkým však treba bolo porovnať dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou z praxe peňažných ústavov. V danom prípade si strany dojednali úroky z pôžičky vo výške 58 % za obdobie 5 mesiacov, čo predstavuje ročný úrok 139,2 %. Súd zo správy Slovenskej sporiteľne a.s., Tomášikova 48, Bratislava zo dňa 04. 07. 2012, ktorá bola doručená súdu dňa 10. 07. 2012 zistil, že ku dňu 22. 11. 2010, kedy zmluva o pôžičke bola uzatvorená, tento peňažný ústav poskytoval úvery fyzickým osobám so splatnosťou od 1 roka do 10 rokov za úrokovú mieru od 9,90 % ročne, zo správy Všeobecnej úverovej banky, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava zo dňa 12. 07. 2012, ktorá bola doručená súdu dňa 17. 07. 2012 súd zistil, že úroková miera takýchto úverov bola od 8,90 % ročne. Ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke bola priemerná úroková miera spotrebiteľských a ostatných úverov, teda v mesiaci november 2010 pri spotrebiteľských úveroch a ostatných úveroch do 1 roka 6,26 % (zdroj www.nbs.sk <<http://www.nbs.sk>>). S prihliadnutím na zistené, úroky z pôžičky v zmluve o pôžičke zo dňa 22. 11. 2010 boli stranami zmluvy o pôžičke vo výške 58 % za obdobie 5 mesiacov, čo predstavuje ročný úrok 139,2 % dojednané v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď tento rozpor zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu, zmluvy o pôžičke v tejto časti podľa § 41 Občianskeho zákonníka, s odkazom na § 39 Občianskeho zákonníka, a keďže ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu v tejto časti, plnenie z absolútne neplatného právneho úkonu v tejto časti nebolo možné žalobcovi priznať. Dojednanie úrokov z pôžičky vo výške 139,2 % ročne (58 % za obdobie 5 mesiacov) predstavuje dojednanie úroku z pôžičky „úžerou“. V porovnaní len s úrokovou mierou najvyššou 9,90 %, dojednanie takéhoto úroku z pôžičky predstavuje viac ako 14-násobok, čo je v príkrom rozpore s dobrými mravmi. Už len samotná táto skutočnosť je dôvodom absolútnej neplatnosti zmluvy o pôžičke v časti dojednania úrokov z pôžičky, preto súd nárok na zaplatenie úrokov z pôžičky žalobcovi nepriznal a po odvolacom konaní tento nárok zamietol.

O trovách konania súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, keď v súdnej veci bolo uplatňovaných niekoľko nárokov, nárok na zaplatenie istiny, zmluvnej pokuty, úrokov, úrokov z omeškania, ide o zložitý prípad, keď potom súd rozhodne o trovách prvostupňového konania, ako i o trovách odvolacieho konania po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej do 30 dní.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a

exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolať proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)